

Nørgaard; Pedersen; Poulsen; Rosenørn; Skeel; Strøm; v. Stöcken; Thalbitzer; Wesfely; Beck; Berthelsen; Herring; Vorgen; Brasch; Brodbyrff.

Stemte ikke.

Christensen; Andra.

Fraværende.

Boesen; Jacobæus; Carlsen; Clausen; Dahlerup; Kirck; Lehmann; Lüttichau; Madvig; Petersen; Ploug; Simonh; Tang; Brock; Bruun, M. P.

Derefter fattes det af Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet stillede Endringsforslag under Forhandling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Dette Endringsforslag indeholder en Anmodning til det ærede Thing, om det vilde lade det Beløb passere, som er besluttet ikke at skulle passere. Summens Størrelse er ikke betydelig. Den beløber sig kun til 700 Rd. Disse Penge ere blevne anvendte til Dyrtidstillæg, extraordinaire Understøttelser til 10 Personer. Det er altsaa smaa Understøttelser, som ere tilflydte Mænd i underordnede Stillinger med ringe Indtægter. Det forekommer mig saaledes, at med Hensyn til Anvendelsen af Midlerne vil der fra Thingets Side ikke kunne være noget Væsentligt at erindre. Dertil kommer en særlig Omstændighed, som efter min Mening vil indeholde al Opfordring for Thinget til at gaae ind derpaa. Disse Penge ere nemlig udbredede af den disponible Beholdning ved den polytechniske Bæreanstalt. Det er et særligt Begreb dette: den disponible Beholdning. Det var nemlig et Beløb, som indvandt paa forskjellig Maade, tildeels ved Besparelser paa andre Conti, og over hvilket Administrationen ansaae sig at have en temmelig ubegrændset Myndighed. Det er oplyst i Ministeriets Besvarelse, at af den disponible Kassebeholdning er der tidligere bleven udbredt extraordinaire Lønningsforhøielser og foreløbige Dyrtidstillæg. Det vil saaledes sees, at det har en Hjemmel

i tidligere Brug. Imidlertid maa det indrømmes, at en saadan Conto som denne disponible Kassebeholdning, hvorover Administrationen havde en særlig Myndighed, ikke stemmede overeens med de Grundsætninger, der iøvrigt havde gjort sig gjældende i Finantsloven. Denne Myndighed finder imidlertid ikke Sted længere, idet den er faldet bort ved den forandrede Posteringsmaade, som blev indført i den forrige Finantslov. Den mulige Frygt for, at noget lignende skulde kunne gentage sig, kan saaledes ikke længere være tilstede. Endelig skal jeg tilføie, at Administrationen selv har anerkjendt, at den ikke strengt taget var bemyndiget til at give dette Lønningsstillæg. Denne Anerkjendelse fra Administrationen forekommer mig ogsaa at maatte indeholde en Opfordring til at lade Udgiften passere. Hvad mig angaaer, da kan jeg ikke andet end tiltræde, at Ministeriet strengt taget ikke havde Bemyndigelse dertil.

Det vil dernæst i høi Grad interessere mig, under hvem denne Sag nærmest vil komme til at henhøre, at faae en Dplysning om, hvorledes Thinget betragter samme. For det Første anseer jeg det som en Selvfølge, at jeg selv personlig er udenfor den, da jeg ikke har havt med denne Udgift at gjøre. Er det Meningen at søge disse Smaasummer tilbage fra de Betyjente, som have faaet dem? Eller er det Meningen, at Ministeren skal søge at erhverve dette Beløb tilbage fra den daværende Cultusminister? Det er mig ikke klart, hvilken praktisk Betydning man vil have tillagt en Afstemning om, at man ikke vil lade Udgiften passere. Dette maa i høi Grad interessere den, der skal søge at bringe Rigsdagens Beslutning til Udførelse. Naar man vedtager, at en Udgift „ikke skal passere“, saa opfordrer Landstinget, efter min Opfattelse, det andet Thing til at fremkalde en Rigsretsaction imod den, der har afholdt en saadan uhjemlet Udgift. Det er den egentlige Betydning af, at Landstinget nægter at lade Noget passere. Bagved det, at man siger: „Denne Udgift kan ikke passere“, ligger der en Opfordring til vedkommende Minister til at betale Beløbet tilbage. (Ploug: Nei!). Saaledes oppfatter jeg det, og hvis han ikke betaler Beløbet tilbage, indeholder det en Op-